

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Semnificațiile unui eveniment istoric: târnosirea Catedralei Naționale

Nu greșim dacă afirmăm, că evenimentul petrecut la finalul lunii noiembrie a.c., mai precis, în ziua de duminică 25 noiembrie 2018, a reprezentat un moment crucial în viața Ortodoxiei românești. În acea duminică atenția marii majorități a preoșimii ortodoxe române și a credincioșilor, din țară și din străinătate, s-a îndreptat spre capitala țării, unde fie în mod direct, prin participare fizică și duhovnicească, fie mijlocit prin intermediul mass-mediei bisericești, radio sau televiziunea „Trinitas” sau laice, au putut să ia parte la momentul mult așteptat al inaugurării sfântului locaș. Abia după 140 de ani de la concretizarea pentru prima dată, a dorinței românilor de a avea o Catedrală a mântuirii Neamului, închinată lui Dumnezeu, drept mulțumire pentru ajutorul primit de români de-a lungul timpului, și, mai ales, pentru dobândirea independenței de stat, ce a avut loc în anul 1877-1878, și în semn de recunoștință pentru jertfa eroilor neamului. Abia în zilele noastre a fost posibilă împlinirea unui asemenea vis, am putea spune, secular. Prim urmare, împreună cu cei de astăzi, s-au bucurat de acest eveniment major din viața Bisericii noastre și înaintașii noștri, atât bisericești, cât și politici ai vremurilor trecute, care au exprimat și s-au luptat cu atâta timp în urmă pentru a avea și poporul român ortodox un sfânt locaș, care să îl reprezinte cel mai bine.

Acest lucru a fost posibil, prin voia lui Dumnezeu, și prin faptul, că Părintele Ceresc a chemat în fruntea Ortodoxiei românești, în anul 2007, un asemenea Întâistătător energic și vizionar – pe Preafericitul Părinte Patriarh Daniel – care cu multă râvnă, competență, hărnicie, pricepere, curaj și tenacitate, a urmărit derularea acestui mare proiect bisericesc și național, încă din momentul în care a urcat pe tronul patriarhal. De aceea, încununarea acestui efort, prin actul liturgic din 25 noiembrie a.c., are multiple semnificații pentru viața Bisericii Ortodoxe Române, în primul rând, dar, nu mai puțin și pentru viața

țării. Vom încerca să sesizăm câteva din aceste semnificații ale târnosirii Catedralei Naționale:

1. Realizarea acestui proiect bisericesc de mare amplitudine este rodul unui efort constant, asumat în mod conștient și responsabil, de către Întâistătătorul Bisericii noastre, Părintele Patriarh Daniel, secondat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, de preoșime și de credincioși. Preafericirea Sa a înțeles cu acuratețe mesajul rămas ca testament de la înaintași, și l-a urmărit cu minuțiozitate, etapă cu etapă.

2. Târnosirea Catedralei Naționale a reprezentat și un omagiu de credință, iubire și jertfă, pe care Biserica Ortodoxă Română l-a adus Anului Centenar (1 decembrie 1918 – 1 decembrie 2018), mai precis, acelor care au făcut posibilă realizarea visului tuturor românilor de a trăi într-un Stat unitar, independent și liber. În realitate, a fost, din păcate, cam singurul omagiu impresionant pe care România de astăzi l-a adus jertfei, luptei și biruinței celor de acum un secol.

3. Simțirea bucuriei și a comuniunii ortodoxe în contextul acestui eveniment, a fost evidențiată și de participarea la această împlinire a Bisericii noastre a Sanctității Sale Bartolomeu I, Arhiepiscop al Constantinopolului și Patriarh Ecumenic, care împreună cu Părintele Patriarh Daniel, înconjurat de toți membrii Sfântului Sinod ai Bisericii noastre, de ieromonahi, preoși și diaconi, au săvârșit actul liturgic de sfințire al sfântului locaș. Cuvintele elogioase rostite cu acest prilej de către Sanctitatea Sa Patriarhul Bartolomeu la adresa Întâistătătorului Bisericii noastre, a întregii Biserici Ortodoxe Române, reprezintă un act de recunoaștere a unei Biserici conștientă de menirea ei în lumea de astăzi, a vigoriei credinței și mărturisirii acesteia într-o lume ce se secularizează tot mai mult.

4. Târnosirea Catedralei Naționale a îmbrăcat și o dimensiune panortodoxă,

Continuare în pagina 2

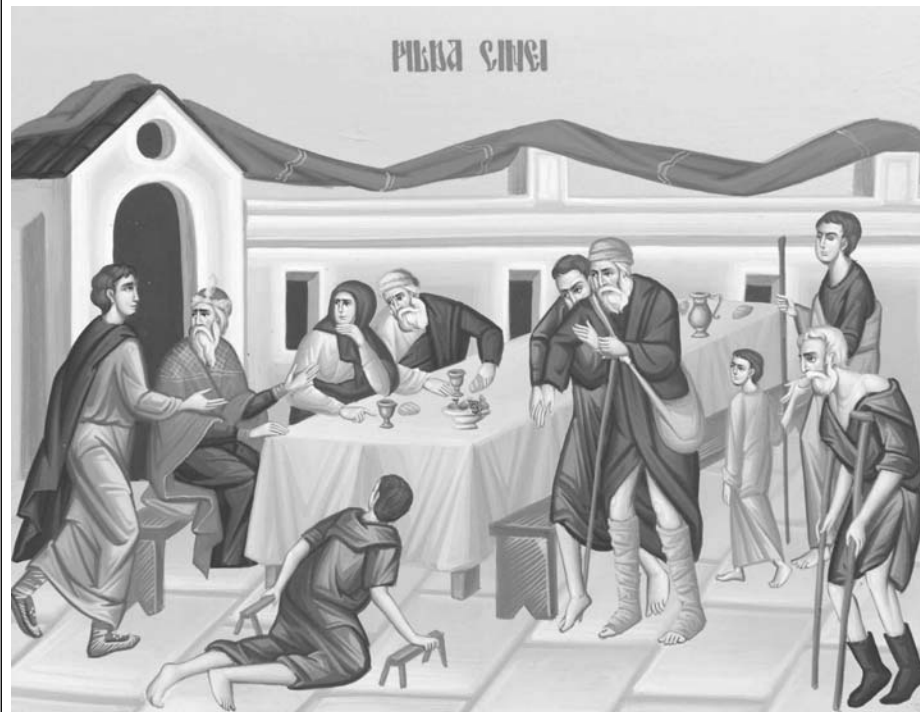
Pr. Ioan TULCAN

PREDICA

Chemarea la Euharistie

Duminica a XXVIII-a după Rusalii (pilda celor poftiți la cină)

„Zi-sa Domnul pilda aceasta: Un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți; și a trimis la ceasul cinei pe sluga sa ca să spună celor chemați: Veniți, că iată toate sunt gata. Și au început unul câte unul, să-și ceară iertare. Cel dintâi i-a zis: Țarină am cumpărat și am nevoie să ies ca s-o văd; te rog iartă-mă. Și altul a zis: Cinci perechi de boi am cumpărat și mă duc să-i încerc; te rog iartă-mă. Al treilea a zis: Femeie mi-am luat și de aceea nu pot veni. Și întorcându-se, sluga a spus stăpânului său acestea. Atunci, mâniindu-se, stăpânul casei a zis: Ieși îndată în piețele și ulițele cetății, și pe săraci, și pe neputincioși, și pe orbi, și pe șchiopi adu-i aici. Și a zis sluga: Doamne, s-a făcut precum ai poruncit și tot mai este loc. Și a zis stăpânul către slugă: Ieși la drumuri și la garduri și silește să intre, ca să mi se umple casa, căci zic vouă: Nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina mea.” (Luca 14, 16-24)

În Duminica a XXVIII-a după Rusalii, Evanghelistul Luca ne propune spre reflecție o pildă foarte reprezentativă, cunoscută sub numele *Pilda celor poftiți la cină*, pe care o găsim în capitolul 14, 16-24 al Evangheliei sale.

Biserica noastră dreptslăvitoare a rânduit a se citi această pericopă evanghelică, pentru a ne îndemna să ne pregătim cu mai multă sârguință pentru a întâmpina așa cum se cuvine praznicul Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

Dacă vom lectura cu multă atenție textul lucanic care înfățișează această pildă, vom putea înțelege că el poate fi împărțit în două mari planuri.

Cel dintâi plan, putem spune că face referire la istoria mântuirii neamului omenesc, care s-a realizat în și prin Mântuitorul Iisus Hristos, care a fost trimis de Dumnezeu Tatăl să răscumpere din moarte pe toți oamenii. Cu alte cuvinte, Fiul lui Dumnezeu a vestit mântuirea tuturor oamenilor, mai întâi poporului evreu, iar mai apoi tuturor neamurilor, după cum reiese și din această pildă.

Ce de-al doilea plan se referă la viața noastră, a fiecăruia în parte, dar în același timp și la viața comunitară. Întâi de toate este foarte important să subli-

niem faptul că Domnul Iisus cheamă la mântuire sau slobozirea din păcat pe toți. Dar cel mai însemnat lucru este acela al modului în care noi răspundem acestei chemări a lui Hristos. Dacă răspundem afirmativ, fericiți suntem și bine ne va fi. Dimpotrivă, dacă răspundem negativ, analizând această chemare doar din prisma umanului, fiind de foarte multe ori asaltați de diferite ideologii sau de grijile lumești, vremelnice, dăunătoare sufletelor noastre, atunci multă pagubă ne vom pricinui.

Această pildă are numeroase simbolisme, care nu fac altceva decât să îl facă pe om să conștientizeze valoarea infinită a răspunsului pozitiv la chemarea Proniatorului, de a lua parte la Cina dumnezeiască, care are loc la fiecare Sfântă Liturghie și care se va desăvârși în Împărăția lui Dumnezeu.

Dorim să ne oprim doar la două simbolisme pe care le găsim în această pildă. În capitolul 14, 16 se spune așa: „Iar El i-a zis: Un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți”.

Continuare în pagina 2

Pr. Florin Ioan AVRAM

Din sumar

- Pictura Catedralei Arhiepiscopale din Arad a fost sfințită de un sobor de 8 ierarhi pagina 3, *Protos. Iustin Popovici*
- Diploma și Crucea Centenară pentru Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad pagina 4, *Pr. Filip Albu*

Semnificațiile unui eveniment istoric...

Urmare din pagina 1

cu o miză semnificativă în ceea ce privește consolidarea și diversificarea relațiilor interortodoxe, care trebuie să fie mereu afirmate și promovate în duhul comuniunii și al sobornicității ortodoxe.

5. Evenimentul acesta bisericesc de excepție, în contextul celebrării Centenarului Marii Uniri, a avut darul de a oferi unele clarificări de ordin spiritual, național, cultural, istoric și duhovnicesc pentru un anumit segment al societății românești; acest segment este reprezentat de oameni, care nu au înțeles sau nu au vrut să înțeleagă semnificația unui asemenea act (târnosirea Catedralei Naționale) sau chiar necesitatea ridicării unui asemenea bastion de iradiere a credinței și spiritualității ortodoxe, putând să vadă forța spirituală și duhovnicească a Ortodoxiei românești, strâns legată de aspirațiile cele mai profunde, legitime și vii ale poporului român.

6. Cu prilejul sfințirii Catedralei Mântuirii Neamului s-a putut foarte bine înțelege faptul, că a ridica o biserică reprezentativă în capitala României, țară cu o populație majoritar ortodoxă, nu este o lucrare îndreptată împotriva construirii de spitale sau de alte așezăminte de interes obștesc. Dimpotrivă, asemenea proiecte nu se exclud unul pe celălalt, ci se completează și se armonizează unele pe altele.

7. Catedrala Națională, cu întreg complexul ei de clădiri, înseamnă pentru Biserica Ortodoxă Română și pentru întreaga Ortodoxie un centru de iradiere a valorilor credinței dreptmăritoare, de promovare a dialogului interortodox și intercreștin, sau altfel spus, cu lumea de astăzi, precum și un răspuns din partea teologiei și a Bisericii Ortodoxe dat provocărilor contemporaneității și fenomenului secularizării, în general.

Îmbucură-te, om bun!

Prăznuindu-l pe Sfântului Nicolae, Grupul Catehetic „Schimbarea la Față a Domnului”, parohia Șega 2, Arad, s-a gândit să-i urmeze îndemnul, așa că, în data de 8 decembrie 2018, cu mic cu mare am plecat să transpunem și noi în faptă ceea ce Sfântul Nicolae făcea cu atâta dragoste și bunătate în vremea lui. Astfel, dezlipindu-ne de pasivitatea și indiferența în care trăim în cea mai mare parte a timpului, ne-am adunat pentru câteva ore să aducem niște zâmbete.

Am încercat să-i înseninăm pe bătrânii de la un azil cu câteva colinde. Aveam și noi lacrimi în ochi, dar aveam și ei. Pentru ei erau lacrimi de bucurie, de mulțumire, lacrimi senine că cineva a venit să-i mai viziteze, dar lacrimile noastre erau urmarea unei treziri bruște, a unei conștientizări a faptului că acum suntem stăpâni pe viața noastră, dar timpul nu ne va întreba niciodată dacă e momentul potrivit să treacă și să nu se mai întoarcă, dacă am petrecut atât cât trebuia cu cei dragi și dacă am făcut sau nu alegerile corecte în ceea ce privește partea materială și partea spirituală.

Apoi, am trecut pe la cei mici, pe la două centre de plasament. Aici, ne-am încărcat noi din inocența lor, ne-am readus aminte de copilărie și am încercat împreună să nu lăsăm să se piardă minutul obiceiului de a vesti Nașterea Domnului prin colinde.

După cum spune acatistul Sfântului Nicolae: „Bucură-te, părintele săracilor și bun dăruitorule”, fie ca Sfântul Nicolae să ne fie o călăuză spre credință, nădejde și dragoste, iar comuniunea tainică înfăptuită între noi în perioada sărbătorilor să se păstreze și în restul anului.

Gianina Cristina CIUPULIGĂ

Chemarea la Euharistie

Urmare din pagina 1

Acest om oarecare, nu este altcineva, decât Însuși Dumnezeu, care la „plinirea vremii” (Galateni 4, 4), a trimis pe Fiul Său Cel Unul-Născut să cheme pe toți oamenii la comuniunea de iubire a Preasfintei Treimi sau la dobândirea Împărăției Cerurilor. Așadar, Dumnezeu Tatăl trimite pe Dumnezeu Fiul să poftască la cină întreaga făptură umană.

Un al doilea simbolism la care dorim să ne referim se găsește tot în capitolul 14, 16. *Cina cea mare*, care întru-chipează tocmai Împărăția lui Dumnezeu. Un lucru interesant este că, acel om oarecare invită pe toți oamenii la cină, indiferent de starea socială, profesională sau culturală, neținând cont de etnie sau etate, ci luând în considerare răspunsul pe care noi îl oferim Mântuitorului Iisus Hristos la această chemare.

Există în iconografia noastră ortodoxă o reprezentare foarte elocventă cu privire la această căutare neîncetată pe care Mântuitorul Hristos o face, care are ca teme scripturistice următorul verset: „Iată stau la ușă și bat, de va auzi cineva glasul Meu și

va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsă 3, 20). Din acest text putem să înțelegem suficient de lămurit faptul că Fiul lui Dumnezeu stă și bate la ușa sufletului nostru, iar dacă noi îl vom primi în casa sufletului nostru, va veni și va cina împreună cu noi.

Cina are un simbol aparte, acela al comuniunii fraterne din care izvorăște bucuria de a fi împreună, de a comunica unul cu altul. Semnificația tainică a *cinei* din această pericopă evanghelică este Împărăția lui Dumnezeu, iar arvuna acestei Împărății, aici pe pământ este Biserica în care se săvârșește Sfânta Euharistie.

Vedem că în această pildă se accentuează chemarea divină care nu face altceva decât să respecte cu rigurozitate libertatea ființei umane. Vedem din textele pauline că Dumnezeu dorește „ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Timotei 2, 4), adică toți primim această oportunitate de a participa concret și real la Cina divină, însă din nefericire nu toți dăm un răspuns favorabil acestei

chemări. Stăpânul casei, atunci când a auzit de refuzul „prietenilor și cunoscuților Săi”, S-a mâniat foarte tare, trimițând pe slujitor să cheme pe toți oamenii necunoscuți care se regăseau prin piețe, pentru a veni la cina Stăpânului. Vedem încă o dată că Dumnezeu nu obligă pe nimeni să vină să se mântuiască, ci că adresează această chemare doar celor care doresc să răspundă ei în chip afirmativ.

Așadar, chintesența acestei pericope evanghelice este aceea că fiecare dintre noi și toți împreună într-o colaborare nemijlocită cu Stăpânul casei, trebuie să răspundem afirmativ chemării divine de a deveni moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu.

Acum când ne aflăm în pragul marelui praznic al Nașterii Domnului să încercăm ca fie printr-o rugăciune smerită, fie printr-o faptă de milostenie văzută doar de Dumnezeu și prin pocăință sinceră să ne apropiem de Trupul și Sângele Euharistic al Fiului lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, spre a ne împărtăși cu El spre bucuria și mântuirea sufletelor noastre.

Har din dar!

Ce seară binecuvântată, seara zilei în care ortodoxia l-a prăznuit pe Sfântul Nicolae. Și eu trebuia să fac același lucru astăzi, toată ziua, și am și făcut-o dar fără să realizez asta decât spre seară stând în fața duhovnicului la spovedanie.

Am ajuns la mijlocul postului și nu am simțit nici o bucurie, postirea a fost fizică dar după atâția ani de respectare a perioadei de post, aceasta a devenit o obișnuință, un automatism realizat fără eforturi, exact ca și spălătul pe dinți. Trebuie făcut și se face pentru că menține starea de sănătate trupească și sufletească. Sufletul poate fi curat la fel ca și trupul sănătos dar asta nu ne este de ajuns. Iată, aici mă aflu... într-o stare bună, călduță, conformă, integrată în canoane... dar asta nu e de ajuns și mă întreb unde e Bucuria de a le avea pe toate acestea? Cum de avem sănătate și ne încadrăm în normele sociale și religioase dar totuși nu avem Bucurie? O stare la care am reflectat de ceva vreme și căreia i-am găsit leac. Din experiențele trecute am constatat că pot obține această Bucurie după care tânjesc, dăruind.

Dăruind timp, cuvinte, obiecte.

Anul aceasta de ziua mea, în vară, mi-am propus să donez sânge. Din păcate nu am ajuns la centrul de transfuzii, tot amânând din varii motive. Cum zilele se scurg parcă tot mai repede spre sfârșitul anului mi-am propus ca cel târziu de Sfântul Nicolae să ajung la centrul de transfuzii. În 6 decembrie, dis de dimineață pentru a ajunge în timp util și la serviciu, ajung la centrul de transfuzii. Spre surprinderea mea, antecamera sălii de recoltare era plină de oameni și a trebuit să stau mai mult de o oră la rând. Dar ce aer degajat, ce atmosferă pozitivă, ce fețe luminoase, ce conversații plăcute, ce Bucurie am putut experimenta doar în antecameră!... și timpul a zburat. Am avut mulțumirea că am dus la bun sfârșit ceea ce mi-am propus încă din timpul verii și toată ziua în continuare a decurs calm, cu problemele obișnuite de la serviciu.

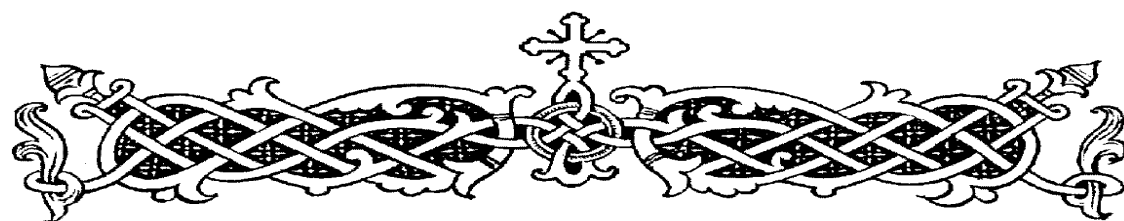
Dar am ajuns la ceasul serii, ce seară binecuvântată, seara zilei de Sf. Nicolae. După vecernie părintele duhovnic ascultă povestea mea și deodată se luminează la față... Bucurie!

vezi ce mare e Sfântul Nicolae? Cum aduce Bucuria atâtor oameni deodată... atunci m-a izbit și pe mine lumina, da într-adevăr am trăit Bucuria astăzi și era sa treacă pe lângă mine fără să realizez dar DĂRUIND AM DOBÂNDIT BUCURIE, am dobândit Har, grația divină acordată omului se poate dobândi, dăruind. Dăruind am ajuns la mărturisire și la trăirea evidențiată de harul duhovnicului, a celui prin care lucrează Duhul. Iată ce întâlnire minunată.

Sfântul Nicolae e aducătorul Bucuriei de asta e și preferatul copiilor, a celor cu suflete deschise, e mijlocitorul Biruinței, al Victoriei așa cum îi arată și numele.

Un alt părintele Nicolae, Nicolae Steinhardt încununează Bucuria acestei zile: „Dar iată făgăduința uluitoare: dând ceea ce nu ai, dobândești ce ai știut să dai din golul ființei tale. Darul suprafiresc se întoarce la tine ca un bumerang... te înavuțește, te împlinește, te covârșește!... Dând peste fire, luăm har peste har.”

Laura ICOBESCU

Pictura Catedralei Arhiepiscopale din Arad a fost sfințită de un sobor de 8 ierarhi

Duminică, 9 decembrie 2018, Înaltpreasfințitul Părinte Ioan, Mitropolitul Banatului, alături de un sobor de ierarhi ai Bisericii noastre, a sfințit pictura Catedralei Arhiepiscopale „Sfânta Treime” din Arad. Împreună cu Mitropolitul Banatului au slujit: IPS Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, PS Părinte Lucian, Episcopul Caransebeșului, PS Părinte Sofronie, Episcopul Oradiei, PS Părinte Gurie, Episcopul Devei și Hunedoarei, PS Părinte Siluan, Episcopul Ortodox Român al Ungariei și locțiitor de Episcop al Daciei Felix, PS Părinte Paisie, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Timișoarei, PS Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului. La sfânta slujbă a asistat și PS Părinte Daniil Stoescu. Evenimentul a început cu săvârșirea Sfintei Liturghii în Catedrala Arhiepiscopală arădeană, de către numerosul sobor de ierarhi, preoți și diaconi, sub protia Mitropolitului Ioan al Banatului, în prezența oficialităților centrale și locale, a conducerii celor două universități arădene, a primarilor din localitățile însemnate ale județului, a sutelor de credincioși veniți din cuprinsul eparhiei și a celor învecinate.

Cuvântul de învățătură a fost rostit de către Preasfințitul Părinte Daniil, care a explicat pericopa evanghelică a duminicii, despre tămăduirea femeii gârbove (Luca 13, 10-17). Preasfinția Sa a făcut amintire în cuvântul său și de cele două sfinte pomenite astăzi, Sfânta Ana, mama Sfintei Fecioare Maria și Sfânta Prorociță Ana, mama Prorocului Samuel. Fiind în Anul Centenar, Preasfințitul Părinte Daniil a făcut o comparație între ridicarea femeii gârbove, prin minunea săvârșită de Mântuitorul Hristos și „ridicarea” Transilvaniei prin Marea Unire de la 1918.

La finalul Sfintei Liturghii, Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Ioan, împreună cu soborul de ierarhi, preoți și diaconi a săvârșit slujba de sfințire a picturii catedralei.

Imediat după sfințire, Mitropolitul Banatului a dat citire Mesajului Preafericitului Părinte Patriarh Daniel cu prilejul sfințirii picturii Catedralei Arhiepiscopale „Sfânta Treime” din Arad, intitulat: „Catedrala Sfânta Treime din Arad – o

bucurie pentru Centenarul Marii Uniri din 1918”. În cuvântul său, Părintele Patriarh Daniel a evidențiat că „Aradul, ca cetate a Marii Uniri, a format un adevărat nucleu de intelectuali români, care au înțeles că libertatea românilor din Transilvania se poate realiza doar prin unirea lor cu Regatul României”. „Uniți în jurul unor personalități de seamă, precum Vasile Goldiș, care a fost secretar eparhial al Episcopiei Aradului, patriot vizionar și om de înaltă cultură, considerat de Octavian Goga „Părinte al Patriei”, arădenii au desfășurat o perseverentă activitate națională, cu inițiative de mare însemnătate pentru realizarea dorinței de unitate națională românească”, a precizat Preafericirea Sa.

După citirea mesajului, Părintele Mitropolit a rostit un cuvânt de învățătură legat atât de pericopa evanghelică a Duminicii a 27-a după Rusalii, cât și de rolul pe care l-a avut Aradul, prin personalitățile marcante ale vremii, în înfăptuirea Marii Uniri de la 1918.

Cuvinte de felicitare pentru cele realizate de către Înaltpreasfințitul Părinte Timotei la Arad, dimpreună cu clericii și credincioșii arădeni, au adresat: Preasfințitul Părinte Lucian, Episcopul Caransebeșului și Preasfințitul Părinte Sofronie, Episcopul Oradiei, fii duhovnicești ai Eparhiei Aradului.

Chiriarhul arădean, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, a arătat în cuvântul rostit că aceasta este o împlinire a dorinței vrednicilor ierarhi care au păstorit Eparhia Aradului, a intelectualilor arădeni, corifei ai Marii Uniri de la 1918 și nu numai, care au militat activ pentru realizarea dezideratului ortodocșilor din aceste părți ale Aradului de-a avea o catedrală eparhială. După aceasta, Înaltpreasfinția Sa a adus cuvânt de aleasă mulțumire Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Ioan, tuturor ierarhilor, oficialităților centrale și locale, soborului de preoți și diaconi, slujitorilor catedralei, ctitorilor și binefăcătorilor care au sprijinit substanțial această măreață lucrare, precum și miilor de credincioși participanți la această zi de sărbătoare a eparhiei.

Răspunsurile liturgice au fost asigurate de Corul Catedralei, condus de Diac. Laviniu Morariu și Grupul „Tri-

fon Lugojan”, condus de tânărul Marin Roz.

Cu prilejul acestui eveniment, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a oferit tuturor ierarhilor prezenți Distincția eparhială „Sfântul Ier. Sava Brancovici” (engolpion și cruce), Părintelui Simion Mladin, eclesiarhul catedralei, crucea pectorală a aceleiași distincții, și la fel, crucea pentru mireni celor care au avut o contribuție deosebită în ducerea la bun sfârșit a lucrărilor desfășurate la Catedrala Arhiepiscopală.

La Sfânta Liturghie au participat și zeci de studenți și elevi de la școlile teologice arădene, însoțiți de către Părintele Prof. Dr. Cristinel Ioja, Decanul Facultății de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” și Pr. Prof. Pompiliu Gavra, Directorul Seminarului Teologic Ortodox din Arad.

În seara zilei, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a participat la Slujba Vecerniei și la Concertul de colinde susținut de corul Catedralei, condus de către Diac. Laviniu Morariu, în Catedrala Arhiepiscopală. Prezentarea concertului a fost făcută de către Părintele Dr. Mircea Cricovean.

La final, Chiriarhul i-a felicitat pe membrii corului pentru concertul susținut.

Pictura interioară a catedralei și a sălii solemnităților a fost realizată de către Prof. Dr. Cătălin Băluț, în perioada 2010-2018. La demisolul catedralei se află și paraclisul Sfântul Ierarh Nicolae,

pictat de către pictorul Dumitru Macovei, iar mozaicurile interioare și exterioare au fost executate de către Prof. Virgil Moraru. Lucrările au fost susținute financiar de către autoritățile locale și centrale, societățile comerciale din municipiu și județ, monahii și monahiile sfintelor mănăstiri, preoții și credincioșii arădeni, precum și donator din țară și de peste hotare.

Târnosirea Catedralei Arhiepiscopale „Sfânta Treime” din Arad a fost făcută de către Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul României, înconjurat de un numeros sobor de ierarhi, preoți și diaconi, la 6 decembrie 2008 fiind prima catedrală episcopală construită după Revoluția din 1989, din țara noastră și astăzi, în anul Centenarului Marii Uniri de la 1918, este cea mai mare realizare, în plan bisericesc, a arădenilor din ultimul secol. De altfel, după cum cunoaștem din istoria Eparhiei Aradului, catedrala a fost construită de către cel de-al 24-lea ierarh, în 24 de ani.

De menționat aici este faptul că la nivel național, în Anul Centenar, între realizările de seamă, în special în domeniul eclezial, alături de târnosirea Catedralei Mântuirii Neamului din Capitala țării se adaugă și încheierea lucrărilor și sfințirea picturii Catedralei Arhiepiscopale „Sfânta Treime” din Arad

Protos. Iustin POPOVICI

Zilele Sfântului Nicolae la Școala Ortodoxă din Arad

Școala primară „Sfântul Ierarh Nicolae” din Arad a avut 3 zile de Sărbătoare cu ocazia hramului ocrotitorului său spiritual: Sfântul Ierarh Nicolae. În acest sens, în data de 5 decembrie de dimineață s-a desfășurat activitatea „Atelierul lui Moș Nicolae”, care a cuprins activități educative și recreative organizate împreună cu grupa mare de la Grădinița PP 11 din cartierul Grădiște.

În această zi, elevii școlii au fost vizitați de Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Aradului. Elevii l-au colindat pe Preasfințitul Emilian, iar ierarhul, după ce a vorbit cu

fiecare dintre elevi și a vizitat fiecare clasă în parte, a adus daruri tuturor copiilor de la Moș Nicolae.

Tot în ajunul Sfântului Nicolae, la finalul slujbei Vecerniei cu Litie, elevii școlii au susținut un mic recital de colinde și cântece patriotice la Capela „Sfinții Maxim Mărturisitorul și Sf. Mare Mucenic Mina” a Facultății de Teologie Ortodoxă „Ilarion Felea” din Arad.

În 6 decembrie, ziua de prăznuire a Sf. Ier. Nicolae, elevii au participat la Sf. Liturghie la Biserica „Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil” din cartierul Grădiște, la finalul Sfintei Liturghii, elevii școlii susținând

un mic concert de colinde.

După masă, începând cu ora 17.30, în Sala Românească a școlii, publicul s-a bucurat de un spectacol interactiv vesel, oferit de părinți, în prezența elevilor școlii. Apoi, în curtea școlii s-a deschis Târgul de Sfântul Nicolae.

Vineri, 7 decembrie, de la ora 17.30, trupa de teatru a școlii, intitulată „Cireșarii” a prezentat spectacolul „Muzeul Viu – În drum spre Marea Unire” la Muzeul de Istorie, din cadrul Complexului Muzeal Arad. Evenimentul a fost închinat Anului Centenar și personalităților marcante din Arad, care au pornit demer-

surile pentru realizarea Marii Uniri.

Au fost 3 zile pline de bucurie și de har. Sfântul nostru ocrotitor și-a revărsat din plin iubirea peste școala sa.

Mulțumim lui Dumnezeu și Sfântului Ierarh Nicolae pentru toate!

Giorgiana Elena POPAN

Betleem - o surpriză rezervată

Să alergăm azi la Cel născut în Betleemul Iudeii, să-I cerem prin rugăciune sprijin și nu la oameni, ci la adevăratul Împărat al împăraților și Doctor al doctorilor. Căci numai Dumnezeu singur poate să ne vindece sufletul (Psalmul 32, 15), numai El care cunoaște și faptele noastre poate să ne atingă și trupul și să ni-l tămăduiască. Dumnezeu este atotputernic și nimeni nu este mai bun ca El. Dacă oamenii nu ne pot nici auzi când le adresăm o rugămintă, Dumnezeu aude întotdeauna și vorbele și gândurile noastre. El ne-a zis: „Intră în camera ta, încuie ușa și roagă-te Tatălui, care este întru ascuns și Tatăl, care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.” (Matei 6, 6). Dumnezeu știe singur cum trebuie să ne ajute, fără să-I dăm explicații, așa cum unui doctor nu îi spunem ce medicație să ne prescrie, asemeni pilotului căruia nu-I dau pasagerii lecții de zbor, ci stau liniștiți pe scaunele aeronavei, asemeni părinților care atunci când copiii lor cer un cuțit sau otravă, ei sub nici un chip nu împlinesc asemenea dorințe.

Dumnezeu știe cum trebuie să ne ajute. Dumnezeu știe ce ne trebuie și tocmai de aceasta Iisus ne-a zis: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga vouă.” (Matei 6, 33).

Dumnezeu știe ceea ce este bun pentru noi, prin urmare să fim smeriți ca vameșul la rugăciune și nu aroganți și plini de mânie ca fariseul și astfel vom dobândi ceea ce cerem. De aceea să căutăm să fim mai buni, mai blânzi, mai înțelepți, mai iertători, să ne rugăm chiar și pentru vrăjmașii noștri și atunci la rugăciune nu vom fi în ochii lui Dumnezeu plini de groază și netrebniți. Noi dorim ca Dumnezeu să ne ierte și să nu ne țină minte jignirile făcute și păcatele noastre, dar noi le ținem minte pe ale altora sau mințim și nu ne îndreptăm, continuăm să fim păcătoși, dar dorim de la Dumnezeu de toate, în timp ce blestemăm și supărăm pe alții, dorim raiul pe pământ fără să fim buni, dar raiul nu-l moștenesc numai cei buni și cei ce împlinesc voia Lui.

Dacă noi suntem oameni buni, Dumnezeu poate înmuia pentru noi și in-

imile de piatră, ne poate împlini toate rugăciunile. Atunci când asupra noastră se abat nenorociri, foamete, boli sau alte suferințe să alergăm la Dumnezeu care poate să înlăture orice lacrimă din ochii noștri, să ne îndreptăm, să nu mai fim păcătoși și răi ca să nu ajungem asemeni lui Faraon care a avut timp suficient de pocăință și Dumnezeu a făcut chiar și minuni înaintea lui, prin Moise și Aron, dar nu s-a îndreptat și Dumnezeu l-a nimicit pe el și pe oastea lui, în apele învolburate ale Mării Roșii.

Dumnezeu ne-a dăruit și un ajutor, El este singurul Mijlocitor la Dumnezeu pentru noi. „Din raiul cel luminos / Astăzi s-a născut Hristos / Înconjurat de îngerăși / Ca să-I caute sălaş.” Hristos a venit pe pământ pentru noi, ne-a deschis porțile raiului. Îngerii pe pământ sunt printre oameni. Unor păstori în Betleem noaptea îngerii le-au adus vestea cea mult așteptată. Un înger le-a zis: „Nu vă temeți! Căci iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta va va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle.” (Luca 2, 10-12). Și o mulțime mare de îngeri se arată păstorilor, cântând armonios: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 14). Și slava lui Dumnezeu a strălucit noaptea în jurul lor. Păstorii au fost impresionați și au mers grăbiți să vadă ce li s-a făcut cunoscut. L-au văzut pe Prunc înfășat, culcat în iesle, așa cum le-a vestit îngerul. „Într-un-

staul L-au aflat, / În iesle pe fân culcat / Păsărelele-I cântau, ne-ncetat tot ciripeau. / Ciripeau de bucurie / Toți ai Lui Hristos să fie, / Chiar și cel mai păcătos, / Poate fi a lui Hristos. / Dacă-I dai Lui inima, / S-o umple de pacea Sa, / Și-ar face din ea sălaş / Înconjurat de îngerăși.”

Profetul Mihea deși contemporan cu marele profet Isaia, are marele merit de a preciza unele detalii din epoca mesianică. Betleemului, de care vorbește profetul, îi este rezervată o surpriză nebănuită: „Și tu Betleeme, Efrata, mic ești între miile lui Iuda, din tine va ieși cel care va fi Domnitor în Israel, iar nașterea Lui este din început, din zilele veșniciei.” (Miheia 5, 1).

Betleem (casa pâinii, *bet* = casă și *lehem* = pâine) era un sat în regiunea Iuda. Efrata se numea în vechime. Pentru a nu se confunda, această localitate, cu o alta care purta același nume, din ținutul Zabulon, se precizează că Betleemul e una și aceeași localitate cu Efrata (câmpul pâinii) de altă dată. Localitățile din Palestina cele mai importante erau alcătuite din câte 1000 de locuitori. Între aceste mici așezări omenești Betleemul este cel mai puțin important. Este așa de nebagat în seamă acest cătun, încât din recensământul cetăților, ce-l făcuse Iosua, lipsește. Lipsa localității (Betleem) în textul ebraic (la Iosua) a dat naștere la diferite presupuneri. Între altele că evreimea ar fi șters numele ei pentru a ascunde originea davidică a lui Hristos. Nașterea lui David în Betleem contribuie mult la ridicarea prestigiului acelei cetăți

uitate de oameni. La renume mondial se ridică cătunul prin nașterea Domnului. De aceea Teofilact, comentând acest verset, numără Betleemul între cetățile „de onoarea căreia nu s-a învrednicit niciun oraș de pe pământ.”

Din punct de vedere genealogic Iisus era din neamul lui David, din evrei dar și din moabiți prin Ruth, ceea ce denotă faptul că mântuirea este destinată în egală măsură atât evreilor cât și păgânilor. Regele David, strănepot al lui Ruth, care era și de neam moabit s-a născut în Betleem, iar Iisus este urmaș al lui David, prin Iosif, tatăl pământesc. Locuitorii cei mai vechi ai Betleemului, printre care Elimeleh (etimologic = Dumnezeu meu îmi e stăpân), se numeau efratiți, după vechiul nume, Efrata, al locului. Printre ei se numără și unul dintre strămoșii marelui profet Samuel, cel care l-a uns rege pe David. Tot de neam efratit a fost mai târziu Ieroboam, unul dintre cei care au aspirat la tronul lui Solomon, fiul lui David. Prin urmare cercetând genealogia lui David, acesta avea sânge evreiesc dar și moabit. Moabul este țara lui Moab, fiul lui Lot (nepot de frate al lui Avraam), cu fiica lui cea mare. El este străbunul canaaneenilor moabiți. Deci Moabul era țara urmașilor lui Lot. Moise a murit în țara lui Moab. (Deuteronom 34, 5-8). Moabiții au ajuns idolatri, nu slujeau lui Dumnezeu. Ruth este o moabită, care a slujit zeilor, dar prin căsătoria cu un evreu a ajuns să se convertească și să creadă în adevăratul Dumnezeu. Ruth a părăsit Moabul împreună cu soacra sa credincioasă Naomi și s-au stabilit în Bethleem. Sângele ei va curge prin veacuri în sângele lui David, până la Iisus Hristos.

Din I Macabei cap 2, 4 aflăm: „David prin mila sa, a moștenit tronul împărăției pe vecie.” David a avut milă cu semenii săi nu numai teoretic ci și practic, de aceea el va trona în veci, prin mila lui Dumnezeu, prin tronul pe care va șede, pentru totdeauna, urmașul cel mai de seamă al familiei sale, Domnul Iisus Hristos.

Prof. Amalia STANA

Diploma și Crucea Centenară pentru Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad

În cadrul Manifestărilor dedicate centenarului Marii Uniri de la 1918, Consiliul Județean Arad și Primăria Municipiului Arad au organizat un moment festiv de apreciere a contribuției pe care Universitatea „Aurel Vlaicu” și Universitatea „Vasile Goldiș” le-au avut la dezvoltarea Aradului.

Astfel, în ziua de pomenire a Sfântului Ierarh Nicolae, Aula Regele Ferdinand a Primăriei arădene a fost gazda decernării

distincțiilor conferite de către Comisia Centenar, instituită în acest sens, pentru conducerile celor două instituții academice precum și Facultăților care le compun.

În mesajele adresate aici de oficiali, dl. Iustin Cionca, Președintele Consiliului Județean Arad și dl. Gheorghe Falcă, Primarul Municipiului Arad, s-a evocat aportul deosebit pe care cadrele didactice și studenții acestor universități

le-au adus pentru progresul arădean, momentul Centenar fiind bunul prilej de a arăta recunoașterea urbei.

Cu acest prilej, părintele profesor universitar dr. Cristinel Ioja, Decanul Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad a primit ca distincție pentru instituția pe care o conduce, diploma și crucea Centenară, ca semn de cinstire, atât pentru ceea ce a însemnat această școală teologică în trecutul is-

toric al Aradului, dar și pentru și generatoare de cercetare și prezentul în care, profesorii și studenții teologi de aici sunt implicați în activități creatoare

Pr. Filip ALBU

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU, SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
Administrație: Pr. FILIPALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.